

Ekonomisk teori som vapen

”Big Oil” och ekonomikonsulter fördröjer klimatåtgärder

[Engelska originalet](#)

----- Inledande kommentar -----

Denna artikel av Benjamin Franta, publicerades på Environment Politics 2022 volym 31 nr 4

Artikelförfattaren menar att ekonomerna kommit billigt undan när det gäller sitt ansvar för desinformationen runt klimatfrågan. Detta trots att de kanske varit det viktigaste verktyget för fossilindustrin.

Med tanke på den numera alltmer avslöjade undermåligheten i det nyliberala ekonomiska tänkandet är det inte märkligt att de hamnade så snett till fossilindustrins förtjusning. Om man utgår från att marknaden alltid har rätt så leder per automatik varje myndighetsingripande till en mindre ”effektivitet” med sänkt BNP och lägre inkomster för den amerikanske arbetaren som följd. Utöver detta gjorde man en rad felaktiga antaganden. Ovanpå detta ignorerade man positiva effekter av en annan politik. Rapporterna presenterades sedan som vetenskapliga skrifter från oberoende institut trots att de finansierades av fossilindustrin. Detta beskrivs mer exakt i avsnittet ”Diskussion”.

I övriga avsnitt beskrivs hur fossilindustrin med hjälp av ekonomerna ständigt lyckades sabotera vettiga klimatåtgärder. Man hyllade ekonomernas undermåliga rapporter samtidigt som man kraftigt misstänkliggjorde och förringade klimatvetarnas resultat.

Fossilindustrin visste redan innan ekonomerna klev in att naturvetarna hade rätt men man valde att ljuga och utsätta världen för extrema faror. Detta är storskalig brottslighet och förhoppningsvis får bolagen och de företrädare som fortfarande är i livet någon gång plikta för detta. Bolagen borde konfiskeras och läggas ner så fort det går.

Speciellt intressanta avsnitt är:

1 [Diskussion](#) innehåller en beskrivning av ekonomernas usla modeller som styrt USA:s politik

2 [Slutsatser](#) om hela innehållet

3 [Hur man skall få kontroll över forskare](#)

Artikeln är automatöversatt med DeepL, granskad och publicerad på energiomställning.se
Fetstilen visar vad vi anser vara extra viktigt. Vissa förklaringar från oss är inom [].

----- Slut på kommentar -----

Innehållsförteckning

.....	1
Sammanfattning.....	1
Introduktion.....	2
CO2-skatt under 90-talet.....	4
Kyotoprotokollet.....	6
Handel med utsläppsrätter och Parisavtalet.....	10
Diskussion.....	12

Sammanfattning

Den roll som vissa forskare spelar i motståndet mot åtgärder för att bromsa och stoppa den globala uppvärmningen har dokumenterats utförligt. Ekonomernas roll har dock fått mindre uppmärksamhet. Här spårar jag historien om en inflytelserik grupp ekonomiska konsulter som anlätades av petroleumindustrin från 1990-talet till 2010-talet för att uppskatta kostnaderna för olika föreslagna klimatpolitiska åtgärder. Ekonomerna använde modeller som blåste upp de förväntade kostnaderna samtidigt som de ignorerade de politiska fördelarna, och deras resultat framställdes ofta för allmänheten som oberoende snarare än industrisponsrade. Deras arbete spelade en viktig roll för att undergräva många viktiga klimatpolitiska initiativ i USA under flera årtionden, inklusive koldioxidprissättning och deltagande i internationella klimatavtal. Denna studie illustrerar hur fossilbränsleindustrin har finansierat partiska ekonomiska analyser för att motverka klimatpolitiken och belyser behovet av större uppmärksamhet på ekonomernas roll och ekonomiska paradigm, doktriner och modeller i klimatpolitiken.

Introduktion

”Det som stör mig är att vi i vår analys bara talade om kostnaderna, vi talade inte om hela problemet med den globala uppvärmningen. Det finns också konsekvenser av att inte göra något åt klimatförändringarna. Det ser faktiskt mer och mer ut som om det finns allvarliga potentiella konsekvenser av att inte göra någonting.

Jag anser att vi genomförde sunda ekonomiska analyser av kostnaderna för att minska utsläppen ... men jag beklagar att jag inte var i en position där jag kunde berätta vad jag anser är hela historien.”

- Economic consultant Paul Bernstein [en tidig vilseledare som börjat ångra tilltaget]

Många branscher som hotats av lagstiftning har använt vetenskapens språk för att försvara sina kommersiella intressen. Tobaksindustrin, under Operation Whitecoat, odlade och finansierade ett världsomspännande nätverk av forskare som skulle fungera som talesmän och övertyga allmänheten om att cigaretternas skadeverkningar fortfarande var obevisade ([U.S. v. Philip Morris USA, Inc.](#)). Blyindustrin stödde Harvard-professorn Joseph Aub för att utföra forskning som ignorerade effekterna av bly på barn ([Markowitz och Rosner](#)). Kemiföretag anlitar rutinmässigt vetenskapliga konsultföretag som Exponent, ChemRisk, Ramboll och Gradient för att ta fram studier som ifrågasätter produkternas farlighet för lagstiftning och tvister ([Michaels](#)).

För vissa branscher utgör vetenskapen både en fara och en möjlighet. Forskare är bra talespersoner, och retoriska ståndpunkter som påstås vara vetenskapligt underbyggda är kraftfulla, samtidigt som missanpassningar mellan branschens uttalanden och forskarsamhället kan leda till problem. En tidig handbok som skrevs för reglerade branscher har till och med **"Coopt the Experts"** ([Owen och Braeutigam](#)) bland sina främsta rekommendationer. I handboken förklaras följande (s. 7) [med reglerade bransch avses branscher som påverkas av myndigheters regler]:

"Regleringspolitiken utformas allt oftare med hjälp av experter, särskilt akademiker. Ett reglerat företag eller en reglerad bransch bör när så är möjligt vara beredd att anlita dessa experter. Detta görs mest effektivt genom att identifiera de ledande experterna inom varje relevant område och anställa dem som konsulter eller rådgivare, eller ge dem forskningsbidrag och liknande. Denna aktivitet kräver ett visst mått av finess; den får inte vara alltför uppenbar, för experterna själva får inte inse att de har förlorat sin objektivitet och handlingsfrihet. Ett program av detta slag minskar åtminstone hotet om att de ledande experterna kommer att vara tillgängliga för att vittna eller skriva mot de reglerade företagens intressen. AT&T har till exempel gjort en stor investering i mycket högklassig ekonomisk talang under det senaste årtiondet. Det är inte helt oavsiktligt att denna grupp av ekonomer har producerat en formidabel ny teori om naturliga flerproduktsmonopol som kan tjäna som ett kraftfullt argument för inträdeshinder och uteslutning av konkurrenter på AT&T:s marknader."

Som framgår av citatet ovan är ekonomer särskilt relevanta för industrins ansträngningar att påverka lagstiftningen. I samband med klimatförändringspolitiken har det skrivits mycket om användningen av forskare, som ofta stöds av fossila bränslen eller andra antiregleringsintressen, som talespersoner för försenad politik ([Oreskes och Conway](#)). Ekonomernas roll har dock ägnats mindre uppmärksamhet.

I början av 1980-talet hade åtminstone vissa ekonomer redan börjat motarbeta kraven på en politik som skulle bidra till att förhindra och minimera den globala uppvärmningen. År 1983 publicerade USA:s nationella vetenskapsakademi Changing Climate, en rapport med en översikt över dagens klimatvetenskap och politiska tänkande ([National Research Council](#)). De flesta av forskarnas inlägg varnade för att en fortsatt användning av fossila bränslen skulle få ödesdigra konsekvenser. Oceanografen Roger Revelle diskuterade den potentiella upplösningen av West Antarctic Sheet och varnade för att en sådan utveckling skulle "översvämma alla befintliga hamnanläggningar och andra lågt liggande kuststrukturer, stora delar av världens kraftigt odlade och tätbefolkade floddeltan ... och stora områden i många av världens större städer" (s. 442).

Ekonomerna avrådde däremot från politiska åtgärder och menade att den globala uppvärmningen kanske inte är så illa. Thomas Schelling från Harvard University hävdade att migration och anpassning skulle vara att föredra framför att minska utsläppen av fossila bränslen. "Det skulle vara fel att förbinda oss till principen", skrev han, "att om fossila bränslen och koldioxid är där problemet uppstår, måste det också vara där lösningen finns" (s. 449). William Nordhaus vid Yale University höll med och skrev att även om en skatt på fossila bränslen skulle minska utsläppen, "är de strategier som Schelling föreslår ... klimatmodifiering eller helt enkelt anpassning till en värld med hög koldioxidhalt och höga temperaturer - sannolikt mer ekonomiska sätt att anpassa sig" (s. 151). Ingen av ekonomerna tillhandahöll dock en detaljerad analys till stöd för sina slutsatser.

Rapportens sammanfattning, skriven av fysikern William Nierenberg, antog ekonomernas standpunkt och angav (s. 61-62):

[Det] kan vara så att utsläppen kommer att vara låga, eller att koncentrationerna kommer att öka långsamt, eller att klimateffekterna kommer att vara små, eller att miljö- och samhällseffekterna kommer att vara milda ... Det är förmodligen klokare att inte agera aggressivt för att "lösa koldioxidproblemet" just nu, när vi verkligen inte vet de framtida konsekvenserna av

koldioxidökningen eller sammanhanget. Om vi försöker se världen 50 eller 100 år framåt i tiden kan vi inte vara säkra på att vi kan skilja mellan lösningar och problem.

Medan forskarnas varningar hade stöd i årtionden av forskning, var ekonomernas lugnande besked mer som hoppfulla gissningar. Även om det var möjligt att den globala uppvärmningen skulle bli mindre allvarlig än väntat, skulle den enligt samma logik också kunna bli värre.

Kustöversvämningar i hela världen skulle förmodligen utgöra ett allvarligt problem under alla århundraden, och utan en förståelse för de skador som den globala uppvärmningen skulle orsaka var det omöjligt för ekonomerna att veta om anpassning eller förebyggande skulle vara mer ekonomiskt. Trots att ekonomernas argument var spekulativa gavs de ändå trovärdighet av National Academies rapport, som användes av Reaganadministrationen för att främja ytterligare kolanvändning ([Oreskes och Conway](#)).

Forskare hade varnat för den globala uppvärmningen i allt högre grad sedan 1950-talet ([Franta](#)), och i början av 1980-talet erkände till och med Exxon privat att det skulle krävas snabba åtgärder för att undvika allvarliga skador ([Knisely](#)). Trots det vetenskapliga samförståndet visade rapporten Changing Climate hur ekonomisk retorik kunde användas för att fördröja politiska åtgärder, vilket återspeglade en bredare trend sedan 1970-talet där industrier använde ekonomiska argument mot regleringsinsatser ([Waterhouse](#)). Året efter att rapporten publicerades var dess ordförande, William Nierenberg, med och grundade George C. Marshall Institute, som fortsatte att motarbeta klimatpolitiken i årtionden genom en kombination av förnekande av vetenskap och ekonomiska argument mot regleringar ([Oreskes och Conway](#)).

När trycket ökade i slutet av 1980-talet för att förhindra en allvarlig global uppvärmning var det kanske inte så förvånande att fossilbränsleindustrin vände sig till ekonomer för att påverka den offentliga politiken. **En viktig del av dessa ekonomer var Charles River Associates, ett USA-baserat konsultföretag som spelade en nyckelroll i att försvaga, försena eller omintetgöra en rad olika klimatpolitiska åtgärder under de följande åren, inklusive amerikanska förslag om koldioxidpriser och internationella klimatavtal.** Dessa ekonomiska konsulter hjälpte till att övertyga allmänheten och beslutsfattarna om att klimatpolitiken skulle bli kostsam, att den globala uppvärmningen skulle vara relativt oviktig och att det inte skulle vara någon större skada att skjuta upp åtgärderna. Deras arbete betalades av fossilbränsleindustrin, ett faktum som ofta doldes för allmänheten, och deras metoder var ofullständiga men till förmån för industrin. Ändå ifrågasattes deras resultat bara ibland och kom så småningom att utgöra en betydande del av det konventionella ekonomiska tänkandet.^{Fotnot2} Charles River Associates historia visar hur fossilindustrin har använt partiska ekonomiska analyser för att försvaga och motarbeta klimatpolitiken och understryker behovet av större uppmärksamhet på ekonomers roll och ekonomiska paradigm, doktriner och modeller när det gäller att försena klimatpolitiken.

[\[till toppen\]](#)

CO2-skatt under 90-talet

1988 var ett viktigt år i den globala uppvärmningspolitikens historia. Klimatforskaren James Hansen vittnade inför kongressen om att en antropogen global uppvärmning sannolikt var på gång, **FN inrättade den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC)** och den kanadensiska regeringen sponsrade en konferens i Toronto som krävde att världens koldioxidutsläpp skulle

minska med 20% fram till 2005 ([Bodansky Citation2001](#)). Medan Europa och Japan övervägde koldioxidsskatter för att uppnå målen från konferensen i Toronto, insisterade den amerikanska oljeindustrin och Bushadministrationen på att klimatvetenskapen var osäker och att utsläppskontroll skulle förstöra ekonomin ([Platt's Oilgram News Citation1988](#)). För att stärka det ekonomiska argumentet publicerade Bushs energidepartement 1991 en rapport där det angavs att den planerade 20-procentiga minskningen av utsläppen skulle kräva en stor koldioxidsskatt på 500 USD per ton ([Bradley et al. Citation1991](#)). I stället för utsläppsminskningar förespråkade rapporten administrationens nationella energistrategi, som skulle tillåta att utsläppen ökade fram till åtminstone 2015 och som krävde att fokus skulle flyttas från sektorn för fossila bränslen.

År 1991 publicerades också en rapport av det ekonomiska konsultföretaget Charles River Associates, på uppdrag av American Petroleum Institute (API), den amerikanska oljeindustrins främsta branschorganisation. Rapportens författare, David Montgomery, en ekonom som hade tjänstgjort vid Congressional Budget Office och Energy Information Administration under Ford-, Carter- och George H. W. Bush-administrationerna, drog slutsatsen att en minskning av koldioxidutsläppen med tjugo procent skulle kräva en koldioxidsskatt på 200 USD per ton och skulle minska bruttonationalprodukten (BNP) med 1,7% till år 2020 och 2,4% till år 2100. W. Bush-administrationerna, drog slutsatsen att en minskning av koldioxidutsläppen med tjugo procent skulle kräva en koldioxidsskatt på 200 USD per ton och skulle minska bruttonationalprodukten (BNP) med 1,7% fram till år 2020 och 2,4% fram till år 2100 ([Montgomery](#)). **Montgomery hävdade också, med knapphändiga bevis, att det inte skulle ge några ekonomiska fördelar att undvika global uppvärmning förrän år 2100 och att skadorna även då aldrig skulle uppgå till mer än 0,5% av BNP (id.) Montgomerys slutsatser spreds över hela landet genom Associated Press, CNN:s Moneyline, branschpublikationer och mycket mer. I USA Today uppmanade han till att skjuta upp politiken och sa till allmänheten: "Kostnaderna [för klimatpolitiken] skulle vara höga. De ekonomiska fördelarna är osäkra, avlägsna och potentiellt små" ([Montgomery](#)).**

När 1992 års världstoppmöte i Rio de Janeiro närmade sig presenterade API Montgomerys slutsatser för New York Times. Tidningen hade tidigare rapporterat att en okontrollerad ökning av koldioxidhalten skulle kunna leda till en global uppvärmning på 3-8 grader Fahrenheit (1,7-4,4 grader Celsius) i slutet av 2000-talet, med potentiellt katastrofala följder ([Stevens](#)). API:s vice VD, William O'Keefe, svarade i ett brev till redaktören och citerade George C. Marshall Institute för att ifrågasätta de fossila bränslenas roll i den globala uppvärmningen och Charles River Associates för att insistera på att utsläppsminskningar skulle vara oekonomiska ([O'Keefe](#)):

Dessa bedömningar [av katastrofala effekter på världens klimat] kan inte stödjas av hårda och konsekventa vetenskapliga bevis. Några av landets ledande forskare, som arbetar genom George C. Marshall Institute, drog nyligen slutsatsen att ... "solen har varit det kontrollerande inflytandet på klimatet under de senaste 100 åren, med växthuseffekten som spelar en mindre roll ... [på] några tiondels grader". Enligt Charles River Associates, en ekonomisk forskningsorganisation som också gör studier i denna fråga, skulle ett mandat att stabilisera koldioxidutsläppen på eller under nuvarande nivåer i USA kunna kräva en ny skatt på 200 USD per ton förbränt kol ... Detta skulle kunna innebära en minskning av vår bruttonationalprodukt med 2 procent under den sista hälften av 1990-talet, vilket skulle få en drastisk inverkan på arbetstillfällena, liksom på vår levnadsstandard. Vi står inför motsvarande en skatt på 100 miljarder US-dollar på amerikaner utan solida vetenskapliga bevis.

Förutom att rapportera Montgomerys resultat felaktigt utelämnade O'Keefe det faktum att API hade betalat för Montgomerys studie och framställde istället Charles River Associates som en oberoende forskningsorganisation. Även om API:s finansiering bekräftades i själva Charles River Associates rapport, var det ofta inte i offentliga kampanjer av rapportens resultat. Denna vilseledande framställning, tillsammans med den dubbla strategin att tvivla på klimatvetenskapen och samtidigt hävda att klimatpolitiken skulle vara oekonomisk, skulle bli standardpraxis för oljeindustrin när den framgångsrikt bekämpade klimatlagstiftningen under många år framöver.

Året därpå föreslog den nya Clinton-administrationen ett koldioxidpris, en hybrid av energi- och koldioxidskatt som så småningom fick namnet "BTU-skatten". För att motverka denna politik vände sig API återigen till David Montgomery, den här gången genom konsultföretaget DRI-McGraw Hill ([Montgomery](#)). Montgomery och O'Keefe höll en presskonferens på National Press Club i Washington, D.C. för att dela med sig av resultaten av den nya analysen. O'Keefe förklarade att API ansåg att skatten skulle skada ekonomin och vände sig till Montgomery för att få bekräftelse på sin ståndpunkt. Montgomery gjorde detta och drog slutsatsen att den föreslagna skatten skulle minska BNP med 73 miljarder USD och eliminera nästan 400.000 arbetstillfällen fram till 1998 ([Foster Natural Gas Report](#)). **En presskonferensdeltagare frågade ([Federal News Service](#)): "Herr Montgomery, var den undersökning som ni gjorde för API [American Petroleum Institute]... en oberoende och vetenskaplig undersökning som skulle klara peer review, eller var den beställd för att uppfylla er kunds förväntningar?"**

"Det var verkligen den första", svarade Montgomery och förklarade:

Det finns två grundläggande ekonomiska principer som ligger bakom dessa resultat och som gäller oavsett vem som tittar på energiskatter ... Energiskatter har det grundläggande problemet att när man försöker minska underskottet så minskar man köpkraften ... och det måste på något sätt kompenseras genom aktiv penningpolitik ... Den andra principen är att energiskatter är en mycket smal skatt; en mervärdesskatt är en bredd baserad skatt. En smal skatt har mycket högre kostnader än en bred skatt.

Montgomery kan ha hänvisat till vanliga ekonomiska doktriner, men han tillämpade dem selektivt. Även om han erkände att kostnaderna för klimatpolitiken kunde kompenseras genom annan penningpolitik, utelämnade han och API dessa när de citerade höga kostnadsprognoser till allmänheten. Dessutom ignorerade hans analys helt fördelarna med klimatpolitiken. Som de var utformade kunde Montgomerys rapporter bara ge ett svar: klimatpolitiken skulle vara kostsam med få, om ens några, fördelar.

Med hjälp av Montgomerys nya rapport bildade API och andra branschorganisationer en grupp kallad American Energy Alliance, som spenderade miljontals dollar på att bekämpa BTU-skatten genom att hota valmöjligheterna för demokratiska senatorer i vågmästarstater ([Duffy](#)). Strategin fungerade och lagförslaget föll i senaten.

[\[till toppen\]](#)

Kyotoprotokollet

USA:s inhemska klimatpolitik hade kvävts, men de internationella förhandlingarna gick vidare. År 1996, när FN:s andra partskonferens närmade sig, **angrep fossilbränsleindustrins Global Climate Coalition**, en allians av fossilbränslen och andra antiklimatpolitiska intressen som bildats 1989 med

API:s O'Keefe som ordförande, **IPCC:s trovärdighet för att underminera dess senaste konstaterande att en antropogen uppvärmning hade upptäckts** ([Rheem](#)). Samtidigt anlät API återigen David Montgomery, som på Charles River Associates fick sällskap av två nya kollegor, Paul Bernstein och Thomas Rutherford, för att förutse de globala ekonomiska kostnaderna för ett internationellt klimatavtal ([Montgomery et al.](#)).

Montgomery och hans kollegor drog slutsatsen att om utsläppen minskade till 20 procent under 1990 års nivåer till 2005 skulle industriländerna förlora 3,5 procent av BNP och utvecklingsländerna hälften så mycket eftersom efterfrågan på export krympte ([Inter Press Service](#)). Tillsammans med API-personal presenterade de tre ekonomerna sina resultat vid FN:s klimatkonferens. "Många människor från olika delegationer kommer fram och säger att de inte hade en aning om vilka de ekonomiska effekterna skulle bli", säger API:s chef för planering och specialprojekt David Banks ([Evans](#)). "Vi hoppas kunna bidra till den debatten.

När konferensen närmade sig sitt slut meddelade USA:s huvudförhandlare, Timothy Wirth, att eftersom frivilliga åtgärder för att minska utsläppen hittills hade misslyckats, skulle USA stödja ett bindande internationellt fördrag vid nästa års konferens i Kyoto, Japan ([Morgan](#)). Som svar reaktiverade API American Energy Alliance och utvecklade en påverkanskampanj riktad till kolumnister, TV-värdar och "89 nyckelpersoner, ekonomer och analytiker vid ledande tankesmedjor" (id.) **API:s ordförande Charles DiBona berättade för allmänheten att IPCC var "en regering i smyg"** [Är detta en tidig antydning att IPCC är en världsregering] ([Lorenzetti et al.](#)). Vid API:s årsmöte i Washington, D.C., beskrev branschorganisationens ordförande Lee Raymond (även ordförande och VD för Exxon) avtal och politik för global uppvärmning som "det största långsiktiga hotet mot vår industri" ([Oil & Gas Journal](#)).

För att undergräva mötet i Kyoto fortsatte oljeindustrin att använda sig av en dubbel strategi där man tvivlade på klimatvetenskapen samtidigt som man hävdade att klimatpolitiken skulle bli ekonomiskt katastrofal. Trots årtionden av intern forskning på Exxon som visade motsatsen ([Exxon Research and Engineering Company](#)), berättade Raymond för allmänheten att ansträngningarna att minska användningen av fossila bränslen var "baserade på den obevisade teorin att de påverkar jordens klimat" och att "vetenskapliga bevis är fortfarande inte entydiga om huruvida mänskliga aktiviteter påverkar det globala klimatet" ([Oil & Gas Journal](#)). **Global Climate Coalition hävdade att det inte fanns "några övertygande bevis för att framtida ökningar av koncentrationen av växthusgaser kommer att leda till betydande klimateffekter" och hävdade att "vetenskapssamhället ännu inte har uppfyllt "bevisbördan" för att utsläpp av växthusgaser sannolikt kommer att orsaka allvarliga klimateffekter"** ([Karey](#)). O'Keefe, som direkt motsäger de faktiska resultaten från IPCC, skrev i Washington Post: "IPCC säger tydligt i sin senaste rapport att forskarna ännu inte har kunnat skilja några klimatförändringar orsakade av människan från de naturliga variationer som har observerats i århundraden ... Klimatforskare säger inte att förbränning av olja, gas och kol stadigt värmer jorden" ([O'Keefe](#)).

När det gällde gynnsam ekonomi vände sig API återigen till Montgomery, Bernstein och Rutherford, som använde sin internationella kostnadsmodell för att dra slutsatsen att ett fördrag skulle kosta dubbelt så mycket som Clintonadministrationen hade beräknat ([Bernstein et al.](#)). "Hela världen är sammanlänkad genom internationell handel", hävdade ekonomerna, "och alla länder kommer att påverkas om den ekonomiska tillväxten avtar i industriländerna" ([Platt's Oilgram](#)).

News). O'Keefe berömde den industrisponsrade studien och kallade den "mycket effektiv när det gäller att avslöja de ekonomiska konsekvenserna" av det föreslagna klimatavtalet (id.)

Den nya rapporten spreds över hela världen och till kongressledamöter. Montgomery presenterade gruppens resultat vid 1997 års OPEC-möte i Wien, Österrike, tillsammans med Brian Flannery från Exxon, Klaus Kohlhase från British Petroleum och Fred Singer från Science & Environmental Policy Project, som förnekar vetenskap ([Inter Press Service](#)). Montgomery vittnade också inför senatens utskott för utrikesrelationer, som leddes av senator Timothy "Chuck" Hagel (R-NE), och uppmanade till att klimatpolitiken skulle fördröjas ([Federal News Service](#)). Även ordföranden för National Association of Manufacturers vittnade, citerade Charles River Associates rapport och hävdade att ett klimatavtal skulle kosta landet 250.000 arbetstillfällen ([Federal News Service](#)).

Senator Hagel tog till sig budskapet och lade fram en resolution för att blockera alla klimatavtal som skulle kunna bli resultatet av det kommande mötet i Kyoto, och förklarade: "Även med mycket konservativa antaganden har Charles River Associates, ett ledande företag inom ekonomisk modellering, till exempel uppskattat att om utsläppen hålls på 1990 års nivåer skulle den ekonomiska tillväxten minska med en procent per år, och stiga till tre procent under de senare åren" ([Congressional Record](#) Citation1997). Senator Hagel nämnde inte att studien hade betalats av oljeindustrin eller att den helt ignorerade fördelarna med ett klimatavtal. Som stöd för sin resolution förde Hagel in två artiklar från Wall Street Journal samma dag i kongressprotokollet: En med rubriken "A Treaty Built on Hot Air ... Not Scientific Consensus" av Fred Singer från Science & Environmental Policy Project, **som förnekade att det fanns ett vetenskapligt samförstånd om klimatförändringen**, och en annan med rubriken "A Treaty Built on Hot Air" av den tidigare amerikanske representanten Jack Kemp (R-NY), som citerade **Charles River Associates kostnadsberäkningar och hävdade att ett klimatavtal skulle vara ekonomiskt katastrofalt** ([Kemp](#), [Singer](#)).

Charles River Associates undersökning fick också spridning i The New York Times. Oljeföretaget Mobil skrev i en annons med rubriken "Stop, look and listen before we leap" ([Mobil Corporation](#)):

De internationella ansträngningarna att hantera klimatförändringarna går från spekulationer till åtgärder som kan orsaka förödelse för nationerna, trots att den underliggande vetenskapen och ekonomin fortsätter att mana till försiktighet ... Studier har undersökt några av de planer för utsläppskontroll som hittills lagts fram och kommit fram till att de kommer att innebära smärtsamma bördor för de utvecklade ekonomierna ... För amerikanerna innebär sådana lösningar att arbetstillfällen försvinner och att livsstilen blir lidande när vår industriella infrastruktur krymper.

En studie som nyligen publicerades av Charles River Associates (CRA) ger ytterligare tyngd åt effekterna av utsläppskontroller i en tid av globala marknader ... Kostnaden för att begränsa utsläppen kan variera från 200 USD till 580 USD per ton kol, beroende på tidpunkten och allvaret i den plan som valts. För att sätta detta i perspektiv motsvarar det en extra kostnad för konsumenterna på 50 cent till 1,50 USD per gallon bensin i dagens dollar. Det förväntade slaget mot USA:s välstånd skulle vara betydande, enligt CRA: en årlig minskning av bruttonationalprodukten från 105 miljarder USD år 2010 till 460 miljarder USD år 2030 ...

En viktig slutsats i CRA:s studie är att den ekonomiska bördan av utsläppskontrollerna inte bara bärs av de industrialiserade länderna, utan även av utvecklingsländerna ... Den utvecklade världen

känner av smärtan när den tvingas byta bränsle och modernisera sin industriella infrastruktur.

Utvecklingsländerna, som nu exporterar 60-75 procent av sina produkter till industriländerna, kommer att se dessa marknader krympa i takt med att den ekonomiska tillväxten stagnerar och efterfrågan på protektionistiska åtgärder ökar ... CRA:s studie tillför en hälsosam dos realism i debatten om klimatförändringarna.

Mobil nämnde inte heller att studien hade finansierats av API (där Mobil var medlem), eller att studien helt ignorerade fördelarna med att förhindra den globala uppvärmningen. Florentin Krause, chef för International Project for Sustainable Energy Paths, noterade Charles River Associates metodologiska luckor. "Återkopplingen mellan att införa ett utsläppstak i någon form av internationellt avtal och vad företag och människor kommer att göra för att förnya sitt sätt att producera varor och tjänster saknas", sade han och drog slutsatsen att "de studier som citeras av GCC [Global Climate Coalition] var strukturerade för att komma fram till de resultat som de gjorde" ([Platt's Oilgram](#)).

Men när mötet i Kyoto närmade sig fortsatte Charles River Associates rapport att marknadsföras i stor omfattning. O'Keefe citerade återigen studien inför kongressen och hävdade att ett fördrag skulle kosta 200.000-500.000 arbetstillfällen ([Federal News Service](#)). Montgomery vittnade också igen och sade: "Utsläppsbegränsningar på kort sikt kommer att bli kostsamma. Det råder viss osäkerhet om hur stora kostnaderna kommer att bli, men ingen osäkerhet om att det kommer att uppstå kostnader" ([Federal News Service](#)). Montgomery insisterade på att Charles River Associates kostnadsberäkningar, om något, var låga: "Detta är en uppskattning av den nedre gränsen. Beroende på hur sådana begränsningar genomförs kan kostnaderna bli betydligt högre ... Osäkerheterna kring dessa kostnader är alla på uppsidan. Att inte använda koldioxidskatter eller handel med utsläppsrätter kommer att göra kostnaderna högre, inte lägre ... De viktigaste osäkerheterna är att ekonomiska modeller underskattar kostnaderna genom att anta effektiva, marknadsbaserade strategier" (id.) **Mobil publicerade återigen rapporten i New York Times och kopplade ihop industrifinansierad ekonomisk analys med förnekande av klimatvetenskap** ([Mobil Corporation](#)):

Trovärdiga ekonomiska studier, bland annat från Charles River Associates och Wharton Economic Forecasting Associates [som också finansierades av API ([O'Keefe](#))], pekar på de enorma, kumulativa kostnader som dessa [klimat]förslag skulle kunna medföra ...

Även efter två decennier av framsteg är klimatologerna fortfarande osäkra på hur - eller ens om - uppbyggnaden av människoskapade växthusgaser är kopplad till den globala uppvärmningen ... Det finns ett bättre sätt - ett som inte förbinder nationer till mål som kan vara vetenskapligt överdrivna och ekonomiskt förödande.

Charles River Associates släppte sedan ännu en rapport, finansierad av American Automobile Manufacturers Association, som beskrev det föreslagna klimatavtalet som den "enskilt dyraste miljöåtgärd som någonsin antagits av den amerikanska regeringen" och hävdade att ett avtal skulle minska hushållens inkomster med 4 250 USD år 2030 ([Coal Week](#)). Ekonomerna hävdade att det inte skulle vara någon skada att försena klimatpolitiken och skrev: "Det finns ingen anledning att avvika från baslinjeutsläppen förrän långt efter 2010" och att "även ett beslut att hålla [koldioxid]koncentrationerna på dagens nivå på 350 ppm ger fortfarande flexibilitet för utsläppen att fortsätta öka betydligt fram till 2020" (id.) Naturligtvis var deras påståenden föga meningsfulla, eftersom fortsatta utsläpp nödvändigtvis skulle öka atmosfärens koldioxidkoncentration, som idag

har nått cirka 410 ppm ([Lindsay](#)). Med hjälp av Charles River Associates arbete lanserade API och andra branschorganisationer en påverkans- och mediekampanj på 13 miljoner USD kallad Global Climate Information Project, som berättade för allmänheten att ett klimatavtal skulle "höja kostnaden för nästan allt" samtidigt som det skulle erbjuda inga eller få fördelar ([Behrens](#)).

Trots industrins omfattande kampanj slöts till slut ett avtal i Kyoto om att minska utsläppen i USA och andra industriländer (om än med blygsamma belopp). För att förhindra att USA ratificerade avtalet anlidade API återigen Charles River Associates David Montgomery och Paul Bernstein, som skrev en rapport där de förutspådde att avtalet skulle kosta den amerikanska ekonomin 100 miljarder USD per år, tio gånger mer än Clintonadministrationens beräkningar (Bernstein and [Montgomery](#) , [Crow](#)). Kongressen tog återigen upp budskapet. Senator Kit Bond (R-MO) citerade den nya studien när han hävdade att elpriserna i hans delstat skulle stiga med över 50%, och senator Mike Enzi (R-WY) åberopade Charles River Associates för att hävda att fördraget skulle förstöra 3,1 miljoner arbetstillfällen fram till 2010 ([Congressional Record](#)). Margo Thorning, chefsekonom för det regleringskritiska American Council for Capital Formation, citerade Montgomery och andra konsulter som anlits av industrin när hon sade till kongressen att fördraget "skulle innebära en tung börda för USA:s hushåll och industri" ([Federal News Service](#)).

Senaten vägrade att ratificera fördraget, och när George W. Bush tillträdde som president föreslog API att det globala avtalet skulle ersättas med ett program för frivilliga åtgärder, trots att det var den otillräckliga strategin som hade motiverat fördraget från första början ([Lorenzetti](#)). **För att öka sin trovärdighet anordnade API en konferens där man lyfte fram industrins insatser för att hantera klimatförändringarna, som till stor del bestod av effektivitetsförbättringar i kontorsbyggnader och begränsad forskning om avskiljning och lagring av koldioxid** ([Oil & Gas Journal](#)) [Här dyker alltså påhittet CCS upp]. Bushadministrationen antog snabbt industrins ståndpunkt och drog sig 2001 tillbaka från Kyotoprotokollet med hänvisning till de höga kostnader som förutspåddes för den amerikanska ekonomin, och informerade privat Global Climate Coalition om att dess krav hade hör sammats ([Brill](#)). I stället för att delta i avtalet tillkännagav Bushadministrationen ett frivilligt program som industrin hade efterlyst, där målet inte var att minska utsläppen utan i stället bara att bromsa deras ökningstakt - ungefär som det program som Bushs far antog när han var president ett decennium tidigare ([Karey](#)). API godkände programmet och uppgav att det skulle komplettera branschens "redan aggressiva insatser" på klimatområdet (id.)
[\[till toppen\]](#)

Handel med utsläppsrätter och Parisavtalet

År 2003 lade senatorerna John McCain (R-AZ) och Joseph Lieberman (D-CT) fram den tvådelade Climate Stewardship Act, som innehöll ett nationellt program för handel med utsläppsrätter för koldioxid. Senator James Inhofe (R-OK) tog sikte på en ny studie från Charles River Associates ([Congressional Record](#)):

"[D]et välrenommerade ekonomiska prognosföretaget Charles River Associates har dragit slutsatsen att den ekonomiska tillväxten skulle avta under McCain-Liebermans lagförslag ... Nationen skulle förlora upp till en kvarts miljon arbetstillfällen fram till 2010, vilket skulle öka till upp till 610 000 arbetstillfällen fram till 2020 ... Naturgaspriserna skulle öka med upp till 82 procent och driva tusentals företag utomlands ... Genomsnittliga hushåll i USA skulle drabbas av en finansiell kostnad på upp till 1 300 USD år 2010, och den årliga kostnaden skulle öka till 2 300 USD fram till 2020 ...

Inom sex år skulle elpriserna för hushåll öka med upp till 30 procent ... År 2020 skulle dessa priser öka med upp till 43 procent [...]"

Lagförslaget röstades ned med 55 röster mot 43. Två år senare lade McCain och Lieberman fram en ny version av lagförslaget, och motståndarna återropade återigen Charles River Associates. Senator George Voinovich (R-OH) sade att lagförslaget "enligt Charles River Associates ... skulle leda till en förlust av 24 000 till 47 000 arbetstillfällen i Ohio 2010, och att energiintensiva industrier skulle krympa med 2,3 till 5,6 procent 2020" ([Congressional Record](#)). Följande dag sade James Inhofe till senaten: "Att anta McCain-Liebermans lagförslag skulle enligt Charles River Associates kosta den amerikanska ekonomin 507 miljarder US-dollar 2020, 545 miljarder US-dollar 2025 ... [och] skulle innebära en förlust av 800 040 arbetstillfällen 2010 och 1,306 miljoner arbetstillfällen 2020 ... McCain-Lieberman skulle öka energipriserna 2020 med 28 procent för bensin, 20 procent för el, 47 procent för naturgas och mycket mer för kol" ([Congressional Record](#)). Även detta lagförslag förkastades med 60 röster mot 38.

Efter två nederlag för handel med utsläppsätter anlätade API 2007 Charles River Associates för att analysera en rad olika nuvarande och föreslagna klimatpolitiska åtgärder, däribland standarder för företagens genomsnittliga bränsleekonomi (CAFE), standarder för förnybar portfölj och standarder för förnybara bränslen. Ekonomernas slutsats var enkel: dessa åtgärder var till och med värre än koldioxidskatter eller handel med utsläppsätter. Representanten Mike Conaway (R-TX-11), som argumenterade för att avsluta olika pågående åtgärder, citerade Charles River Associates när han berättade för kammaren: "5 miljoner arbetstillfällen kommer att gå förlorade fram till år 2030 ... Det genomsnittliga amerikanska hushållets köpkraft kan minska med 1 700 USD fram till 2030 ... Vår nationella BNP kan minska med mer än 1 biljon USD fram till 2030, i förhållande till baslinjen ... de energilagförslag som har passerat kammaren och har lagts fram på detta golv har en konsekvens, och dessa konsekvenser verkar mycket allvarliga" ([Congressional Record](#)). Representanten Stevan Pearce (R-NM-2) upprepade: "Charles River-rapporten är nationellt respekterad och säger: Snälla, ompröva vad ni gör i kongressen" ([Congressional Record](#)).

I slutet av 2007 lade senatorerna Lieberman och John Warner (R-VA) fram ännu ett klimatförslag från två partier. Senator Inhofe var redo och berättade för kongressen: "En studie av Charles River Associates uppskattar kostnaden ... till 800 USD till 1 300 USD per hushåll år 2015, vilket stiger till 1 500 USD till 2 500 USD år 2050. Elpriserna kan öka med 36-65 procent till 2015 och med 80-125 procent till 2050" ([Congressional Record](#)). Inhofe upprepade några dagar senare: "Analysen från Charles Rivers Associates visar att varje familj på fyra personer i min delstat Oklahoma kommer att få sina skatter höjda med 3 300 USD per år" ([Congressional Record](#)). Lagförslaget förkastades 2008 av republikanerna i senaten som hävdade att det skulle skada ekonomin ([Pooley](#)).

År 2009 tillträdde president Obama och ett nytt lagförslag om handel med utsläppsätter lades fram av representanterna Henry Waxman (D-CA-30) och Edward Markey (D-MA-7). Charles River Associates tillhandahöll återigen den ekonomiska ammunition som krävdes för att förhindra att lagen antogs. "Enligt den oberoende Charles River Associates International", sade representant Virginia Foxx (R-NC-5), "skulle lagförslaget leda till en nettominskning av sysselsättningen i USA med 2,3 miljoner till 2,7 miljoner jobb varje år ... fram till 2030" ([Congressional Record](#)). Dagen därpå citerade Woody Burton (R-58), representant för delstaten Indiana, samma sak när han vittnade inför representanthuset ([Congressional Record](#)). Lagförslaget godkändes med knapp marginal i representanthuset men dog i senaten.

Efter att klimatlagstiftningen gång på gång röstats ned i kongressen övergick Obama-administrationen till att reglera koldioxid genom Environmental Protection Agency (EPA) i enlighet med Clean Air Act. Återigen tillhandahöll Charles River Associates de argument som behövdes för att motsätta sig minskningar av fossila bränslen. "I en studie som Charles River Associates International gjorde", berättade James Inhofe för senaten, "uppskattar de att EPA:s cap-and-trade-regler kan öka elkostnaderna med 35 till 45 procent ... EPA gör vad lagstiftaren vägrade att göra, dvs. reglerar utsläppen av fossila bränslen, [och] det kommer att öka elpriserna med cirka 40 procent" ([Congressional Record](#)). Senator John Thune (R-SD) upprepade samma statistik en vecka senare ([Congressional Record](#)).

Så småningom kom ekonomernas resultat att betraktas som konventionell visdom. "Charles River Associates är en trovärdig grupp som såvitt jag vet ingen har ifrågasatt", sa senator Inhofe till kongressen 2013 ([Congressional Record](#)). "Deras studie av Waxman-Markey-lagen rapporterade att politiken skulle kosta ekonomin 350 miljarder USD per år 2030 och 730 miljarder USD per år 2050" (id.) En vecka senare fortsatte han: "Kostnaden [för klimatpolitiken] har aldrig debatterats särskilt mycket, eftersom Charles River Associates ... kom ut och sa att den skulle vara mellan 300 och 400 miljarder USD per år och MIT [Joint Program on the Science and Policy of Global Change, även finansierat av oljeindustrin] sa ungefär detsamma. Så vi vet att kostnaden finns där" ([Congressional Record](#)). År 2014 insisterade Inhofe återigen: "[Waxman-Markey] skulle enligt Charles River Associates - och jag tror att folk erkänner dem som autentiska - ha kostat mellan 300 och 400 miljarder USD per år ... Kostnadsberäkningen har varit densamma sedan vi först började debattera den här frågan. Jag tror inte att någon ifrågasätter det" ([Congressional Record](#)). Och 2015 berättade Inhofe återigen för kongressen ([Congressional Record](#)):

Låt oss titta på vad [Obama-administrationens] kärnpolitik för inhemska planer, Clean Power Plan, är för något. Redan 2002 ... började medlemmar av senaten lägga fram lagförslag som skulle vara handels-med-utsläppsrätter-lagförslag som skulle ta upp den här frågan. Det är mycket likt den plan som presidenten lägger fram nu ... Charles River Associates och MIT [Joint Program on the Science and Policy of Global Change, se ovan] sa att om vi följer handel med utsläppsrätter skulle kostnaden för det amerikanska folket ligga på mellan 300 och 400 miljarder US-dollar varje år. Det skulle återigen vara den största skattehöjningen i historien.

När klimatpolitik föreslogs följde ekonomerna efter. År 2017 meddelade president Trump att USA skulle lämna klimatavtalet från Paris och hävdade att det skulle kosta USA 6,5 miljoner jobb och 7000 USD i genomsnittlig årlig hushållsinkomst fram till 2040 ([Trump](#)). Som stöd för sina påståenden hänvisade presidenten till en rapport som betalats av American Council for Capital Formation och författats av Montgomery, Bernstein och andra, som nu arbetade på ett annat konsultföretag, NERA Economic Consulting ([Bernstein et al.](#)).

[\[till toppen\]](#)

Diskussion

Charles River Associates spelade en nyckelroll i att försvaga, omintetgöra och försena USA:s klimatpolitik under årtionden. Gruppens industrifinansierade rapporter gav ekonomiska argument som användes av fossilbränsleföretag och den bredare motrörelsen mot klimatförändringar, ofta i kombination med förnekande av vetenskap, för att motsätta sig

begränsningar av koldioxidutsläpp ([Brulle](#) , [Jones et al.](#)). Men om man bortser från effekterna, var Charles River Associates rapporter korrekta?

Enligt principerna för neoklassisk ekonomi antog Montgomery, Bernstein och deras medförfattare att ekonomin utan klimatpolitik fungerade optimalt, så att alla begränsningar av växthusgasutsläpp skulle skada den ekonomiska tillväxten. När Bernstein reflekterar över gruppens arbete förklarar han att detta antagande var attraktivt för API. "Med tanke på modellens syn på världen är det uppenbart att om man inför en begränsning så kommer man att kräva att människor gör något som de inte gör nu, så det kommer att kosta", säger han. "Så i det här fallet, om man inför en gräns för växthusgaser, så kommer det att kosta. Bernstein reflekterar: "Jag tror att API visste att om de lät Charles River Associates köra dessa modeller skulle det ge de resultat som API ville ha, nämligen att det skulle visa en kostnad för denna politik.

Avgörande var att gruppens modeller ignorerade politiska fördelar, såsom undvikande av global uppvärmning eller förbättringar av luftkvaliteten. Bernstein förklarar: "De modeller vi hade tittade inte på nyttosidan. Den enda nyttan vi tittade på var utsläppsminskningen, men vi kvantifierade den inte i dollar. **Med denna begränsning erbjuder Bernstein idag en viktig varning: "Vi kunde prata om kostnadseffektivitet, men vi kunde inte faktiskt väga kostnaderna och fördelarna. Jag tror att det tjänade API:s syfte.**

Även om detaljerna i ekonomernas modeller fortfarande är skyddade, illustrerar de rapporter som är offentligt tillgängliga deras allmänna metodik. När Montgomery, Bernstein och Rutherford 1997 beräknade kostnaderna för Kyotoprotokollet uppskattade de till exempel att utsläppen utan klimatpolitik skulle öka med cirka 60 % i OECD-länderna fram till 2030 ([Bernstein](#) et al.). De övervägde sedan två klimatpolitiska utsläppsbanor: en där koldioxidutsläppen skulle minska till 1990 års nivåer till år 2010 och ligga kvar där till 2030, och en annan där utsläppen skulle minska ännu mer till 10 % under 1990 års nivåer till 2010 och ligga kvar där till 2030. Skillnaden i årliga utsläpp mellan den icke-politiska vägen med höga koldioxidutsläpp och någon av de två vägarna med lägre utsläpp motsvarade de utsläpp som skulle minskas varje år.

I stället för att ersätta fossila bränslen med andra energikällor antog Charles River Associates att utsläppen skulle minskas främst genom att minska den totala energianvändningen. Därefter uppskattade ekonomerna den energiprisökning som skulle krävas för att undertrycka energianvändningen med den erforderliga mängden varje år. För att åstadkomma detta använde ekonomerna **en neoklassisk allmän jämviktsmodell** som beskriver den globala ekonomin med tre insatsvaror - arbete, kapital och energi - som kan ersätta varandra till kostnader som ges av substitutionselasticiteter, som kvantitativt kopplar prisförändringar till konsumtionsförändringar. Den förväntade minskningen av energianvändningen, tillsammans med substitutionselasticiteten, gav en total kostnad som kunde divideras med de koldioxidutsläpp som undviks för att uppskatta ett implicit koldioxidpris. Modellen uppskattade ett implicit koldioxidpris på 200 USD - 350 USD per ton år 2010, vilket skulle stiga till 430 USD - 580 USD per ton år 2030 när skillnaden mellan nollalternativet och alternativet med lägre koldioxidutsläpp växte. Ekonomerna översatte dessa kostnader till BNP och förlorade arbetstillfällen samt negativa effekter på den internationella handeln.

I verkligheten är naturligtvis fossila bränslen inte den enda energikällan, så utsläppsminskningar innebär inte nödvändigtvis minskningar av energianvändningen. Ekonomerna modellerade detta, om än grovt, med hjälp av ett maximalt implicit koldioxidpris. När priset nådde denna gräns antog

ekonomerna att en energikälla med nollutsläpp skulle användas för ytterligare energibehov och låta koldioxidpriset vara stillastående. För att fastställa detta maximala koldioxidpris antog ekonomerna att det skulle motsvara en energikälla som skulle vara sex gånger dyrare än fossila bränslen, för alltid. Om ren energi blev billigare än väntat antog ekonomerna att den fortfarande skulle vara fyra gånger dyrare än fossila bränslen, för all framtid.

Det övergripande tillvägagångssättet ledde oundvikligen till höga kostnadsuppskattningar. Det första var antagandet att oreglerade marknader ger optimal tillväxt, så att alla politiska ingripanden skulle medföra en kostnad. Det andra var det ologiska antagandet att koldioxidutsläppen inte skulle minskas genom att ersätta fossila bränslen med renare energikällor, utan i stället genom att minska den totala energianvändningen. För det tredje användes substitutionselasticiteter som empiriskt baserades på modern teknik, produkter, beteenden och politik, som kunde förändras över tiden och potentiellt vara av liten relevans under modelleringsperioden (fram till och med 2000-talet). Slutligen ignorerade ekonomerna tekniska förändringar och antog att renare energikällor för alltid skulle vara oöverkomligt dyra. [Fel,fel,fel...]

Även med korrekta kostnadsberäkningar skulle ekonomerna ha behövt uppskatta de ekonomiska fördelarna med minskad användning av fossila bränslen för att kunna bedöma om klimatpolitiken totalt sett var ekonomiskt fördelaktig. **Bernstein erkänner idag att deras modeller inte borde ha använts för att göra absoluta kostnadsbedömningar** eller motsätta sig klimatpolitiken helt och hållet. Istället, konstaterar han, borde modellerna ha använts för att jämföra de relativa kostnaderna för politik som utformats för att producera samma klimateresultat. [Men då hade deras undersökningar inte varit till nytta för fossilindustrin] **Detta har gjort Bernstein, som har blivit alltmer oroad över den globala uppvärmningen och användningen av hans arbete för att fördröja politiska åtgärder, mindre än nöjd:**

Jag skulle hellre vilja ha en chans att berätta hela historien. Jag anser att det finns kostnader för klimatpolitiken, men jag anser också att det finns effektiva sätt att genomföra den. Låt oss inte säga att vi inte ska göra någonting. Det är där jag har ett stort problem: när våra rapporter används för att säga att vi funnit vissa förluster av arbetstillfällen, så vi borde inte göra någonting. Det är ett budskap som ofta sprids av de branscher som står som förlorare.

Bernstein, som förtjänar beröm för att ha kastat ljus över denna fråga, konstaterar att Charles River Associates arbete inte var helt utanför huvudfåran. Wharton Econometric Forecasting Associates, ett annat konsultföretag som anlitas av oljeindustrin, förutspådde också höga kostnader för klimatpolitiken ([WEFA](#) + [mer](#)). Det kanske viktigaste är att Bernstein konstaterar att Charles River Associates arbete liknade det arbete som utförts av andra modelleringsgrupper som Massachusetts Institute of Technology's Joint Program on the Science and Policy of Global Change, som också finansieras av fossilbränsleföretag, och att både Charles River Associates och Joint Program deltog i Stanford University's Energy Modeling Forum, som återigen finansieras av fossilbränsleföretag.

[\[till toppen\]](#)

Slutsatser

I årtionden har fossilbränsleindustrin anlitat ekonomiska konsulter för att försvaga och försena den amerikanska och internationella klimatpolitiken. Bland dem spelade de ekonomiska konsulterna från Charles River Associates en nyckelroll och bidrog till att

underminera koldioxidprissättning, internationella klimatavtal och annan klimatpolitik från början av 1990-talet och framåt. Dessa ekonomers arbete framställdes ofta för allmänheten som oberoende, när det i själva verket finansierades av fossilbränsleindustrin, och deras modeller var ofullständiga och partiska till förmån för fortsatt användning av fossila bränslen. Ändå var deras slutsatser ofta oemotsagda och kom så småningom att utgöra en betydande del av den konventionella ekonomiska visdomen.

Forskningen om motrörelsen mot klimatförändringarna har traditionellt fokuserat på att **dokumentera spridningen av desinformation om klimatvetenskapen** ([Brulle](#) , [Franta](#)). Sådan desinformation har spelat en avgörande roll för att försena en effektiv klimatpolitik, men fossilindustrin och den bredare motrörelsen mot klimatförändringarna har också ofta använt sig av ekonomiska argument för att motivera passivitet. Samtidigt har fossilbränsleindustrin gjort betydande investeringar i inflytelserika klimatekonomiska program över hela USA. Det behövs ytterligare uppmärksamhet kring ekonomernas roll och särskilda ekonomiska paradigm, doktriner och modeller inom klimatpolitiken och vidmakthållandet av fossila bränslen.

[\[till toppen\]](#)